

REBECKA EDGREN ALDÉN

SVARTA SEGEL

SPÄNNINGSROMAN I
SKÄRGÅRDSMILJÖ

Romanus & Selling

REBECKA EDGREN ALDÉN

Svarta segel

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING AV REBECCA EDGREN ALDÉN
PÅ ANNAT FÖRLAG

Skriet från kärnfamiljen (med Tinni Ernsjö Rappe, 2009)

Den åttonde dödssynden (2015)

Och blomstren dö (2017)

Deadline (2020)

Isabella (med Isabella Löwengrip, 2021)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89051-89-8

Copyright © Rebecka Edgren Aldén 2022
enligt avtal med Grand Nordic Agency AB

Omslag: Maria Sundberg

Tryck: ScandBook, EU 2022

Till Svante – vi glömmet dig aldrig

Prolog

REDAN PÅ HÅLL ser Annika att något är fel. En segelbåt driver i vattnet framför dem på Möjafjärden. Mörka moln har dykt upp på himlen, men det är fortfarande kvavt. Svetten klitrar mot ryggen under den röda flytvästen.

Luften är nästan elektrisk, som om himlen längtar efter en urladdning. På väderleksrapporten i förmiddags pratade de om åska och eventuellt regn. Kommer det äntligen att regna? I vanliga fall gillar Annika värme, men hettan som har legat över landet i flera veckor gör henne slö och trög. Hon kan inte minnas när det sist regnade, kanske har naturen glömt hur den gör.

Ännu en Omega, tänker hon när hon ser den smäckra båten. Vad är oddsen att stöta på tre Omegor på så kort tid? Den här tycks väl omhändertagen. Skrovet är glänsande vitt och de släta seglen ser ut att vara nyinköpta. Den stora flaggan i gult och blått vajar lojt i aktern. Annika kisar upp mot masten, men känner inte igen färgerna på vimplarna och kan inte avgöra var båten kommer ifrån. Men de får henne att slappna av. En sorts visshet att den har en hemmahamn och tillhör en båtklubb någonstans. Som en hittekatt med halsband.

Om det inte vore för skotet till förseglet som har slitit sig och nu svänger lealöst och ändan av repet som släpar i vattnet skulle allt se normalt ut. Svaga dunsar hörs från bommen som

sakta rör sig fram och tillbaka i vinden. Det ospända storseglet svarar på varje rörelse med ett högt fladdrande.

Annika gör en snabb notering i den analoga loggboken och ser sig sedan om. Det är inga andra båtar i närheten. Fjärden är anmärkningsvärt ödlig. Få vill vara ute på öppna vatten när det har varnats för åska, det finns alltid en risk att blixten slår ner i masten.

Hon sneglar bak mot Nadia som långsamt styr deras öppna åttametersbåt, Rescue Cecilia, närmare. Mörka hårtestar har slitit sig ur hennes höga tofs och hon viftar undan dem med sin fria hand. Nadia och hon har inte varit på så många uppdrag tillsammans. Mest har Annika åkt med stationschefen Gunnar. Hon vet inte varför det har blivit så, men de har kommit nära och kompletterar varandra väl. Annika vet med sig att hon ibland kan vara lite hetsig och snabb, och Gunnar är lugnet själv. Det är något med hans röst som folk de möter faller för, kanske är det för att den ligger en oktav lägre än andras, kanske är det den mjuka norrländskan som han har kvar från uppväxten i Piteå, trots nästan ett helt liv här ute i Stockholms skärgård. Hon har sett effekten den får när de åker ut på uppdrag. Hennes handlingskraft och hans trygga lugn har visat sig vara en bra kombination.

När hon tänker på Gunnar hugger det till i bröstet. Han måste klara sig, hon behöver honom. Stationen skulle inte vara densamma utan honom.

Hon skulle bli en annan utan honom.

Annika försöker ruska av sig oron, nu är de på uppdrag och Nadia är också en duktig och erfaren befälhavare. Hon är minst tjugo år äldre än Annika och har varit med länge. Annika vet att hon var den första kvinnan på deras station. De svällande armarna under pikétröjan och den raka hållningen skvallrar om att hon är sjukgymnast och PT till vardags.

Annika vänder sig mot segelbåten igen. Gissningsvis en nybörjare som råkat hamna lite för långt ut i skärgården och överraskats av någon tillfällig vindby. Det händer då och då. Folk som överskattar sin egen förmåga och underskattar naturens krafter. När vädret slår om hjälper inte snygga märkeskläder från Sandhamn eller svindyr utrustning.

Folk har alldeles för mycket pengar, och för lite tålmod och sjövett, tänker hon. Men samtidigt tvivlar hon på sin teori om hårt väder. Visst blåste det en del tidigare i dag, men inte var det långvarigt och inte mer än tio sekundmeter när det var som värst. En sådan här fin båt borde klara det utan problem. Och så långt ut är den inte heller. Kanske var det dimman i går kväll, då när det inte hade gått att se handen framför sig?

Nu är de så nära att Annika hör det svaga gnisslet från rodet som gnäller efter sin kapten. Bortsett från det är det tyst. Oroväckande tyst.

”Hallå? Är det någon där?” ropar hon, men får inget svar.

Hon går fram till fören för att kunna ta sig ombord. I handen har hon redan en tamp. Hon vänder sig om mot Nadia för att få klartecken och ser hur hon ringer sjöräddningscentralen, hör hur kollegan berättar att båten tycks övergiven.

”Gå du ombord, men vi gör inte fast båten, ifall det skulle vara något”, säger Nadia till henne med sin speciella svenska. Hon liksom betonar varje stavelse i orden.

”Ja, det kan ju vara något ... någon”, svarar Annika och tycker sig se ett oroligt stråk glida förbi i kollegans ögon.

De vet båda att vad som helst kan finnas på den till synes övergivna båten. Det kan vara ett försäkringsbedrägeri. Någon kan ha gjort ett hål i skrovet så att den ska sjunka. Folk som medvetet sänker sina båtar har hon varit med om förr, och hört om alla möjliga märkliga varianter, men varför här, mitt ute på fjärden? Det kan till och med finnas en bomb gömd ombord,

några kollegor från en annan station berättade om ett sådant fall för ett tag sedan. Bara tanken på det får blodet att pumpa snabbare i kroppen. Kanske låter hon sin fantasi skena iväg lite för mycket, men hon förstår att Nadia inte vill att båten sitter fast ifall det skulle vara något fel. *Säkerheten framför allt*. Gunnars röst ringer i öronen.

”Ta med dig en VHF så vi kan hålla kontakten”, säger Nadia.

”Självklart ...”, säger Annika.

”Jag är här, det är bara att kalla på mig om det är något”, säger Nadia och nickar långsamt.

Pulsen dånar ändå i öronen när Annika gör sig redo att gå ombord. Nadia vänder upp Rescue Cecilia och lägger sig så att gummikanten ligger längs med segelbåtens reling, och Annika tar sats och klättrar över med kommunikationsradion fastknäppt i flytvästen för att ha händerna fria. Samtidigt hör hon hur Nadia backar bort med båten.

När hon kliver ner i sittbrunnen är den tom. Allt ser ut som det borde, bortsett från att det inte är någon där. Men så noterar hon en mörkbrun fläck som breder ut sig över den vita sargen. Hon böjer sig fram. Kan det vara ... blod? En ilning längs ryggraden. Vad är det som har hänt här egentligen?

”Nadia, det ser ut som blod”, säger hon i radion.

”Okej, jag ringer polisen”, säger Nadia, ”var försiktig.”

Polisen. Annika ser Jens framför sig. Hon vet inte om hon vill eller inte vill att han ska komma. Hon skakar av sig tanken. Fokus nu, Annika, manar hon på sig själv.

”Hallå?” ropar hon ner i ruffen.

Inget svar. Det kan ligga en sjuk eller skadad, eller i värsta fall död, person där. Snart kommer det vara fullt pådrag här på fjärden. Kanske borde de ha avvaktat, men det går inte att backa nu när hon är så nära. Någon kan behöva henne. Dessutom är nyfikenheten för stor.

”Nadia, det verkar tomt, men jag går in för säkerhets skull”, säger hon.

”Okej”, svarar Nadia.

Den branta trappan knarrar en aning när hon klättrar ner. Det luktar instängt, så där som det gör nere i segelbåtar. En väska står packad på styrbordssidans soffa. Ovanpå den ligger en gammal anteckningsbok och ett tomt kamerafodral. I diskhon rullar ett vattenglas sakta fram och tillbaka i takt med båtens rörelser. Även fast det är ståhöjd hukar hon sig när hon försiktigt smyger fram mot förpiken. Mellan den och salongen finns ett utrymme med en toalett på ena sidan och en garderob på andra. Benen darrar när hon sträcker in huvudet genom öppningen till förpiken. Det är en dubbelkoj, även om det troligen skulle bli lite trångt för två fullvuxna att sova där. Kojen är tom.

Annika drar ett djupt andetag och backar tillbaka. Hon kommer ut i salongen igen, allt ser ut som för en sekund sedan. Hon vet att det finns en akterruff i andra ändan, bakom trappan och tar sig dit.

”Hallå?” mer väser än ropar hon.

Hon flyttar på en väska som står i vägen innan hon kan krångla sig fram och ner så att hon kan kika in även i akterruffen. Det första hon får syn på är en tom segelpåse och en Ikeakasse med en rad verktyg i. Hon skjuter försiktigt båda åt sidan och spanar in i det trånga utrymmet. Det är lågt i tak och det suger till av den klaustrofobiska känslan. Ingen är där heller. Märkligt. Kan båten ha slitit sig från någon hamn? Men seglen är ju uppe. Var är den eller de som hissade dem?

Hon drar snabbt bak huvudet och krånglar sig tillbaka samma väg till salongen. Klättrar sedan fort upp för den knarriga trätrappan igen. Pulsen lugnar sig när hon möts av den friska havslukten. Hon drar några giriga andetag och ser sig sedan

om i sittbrunnen. Blicken fastnar på den mörka fläcken. Så känner hon den första droppen i pannan. Instinktivt vänder hon huvudet mot himlen och kan nästan förnimma hur de grå molnen där uppe släpper taget om regnet.

”Nadia”, ropar hon, ”det är ingen här. Båten är tom.”

Fem dagar tidigare

DAG I: 18 JULI

Joanna

JAG STÄLLER NER väskan på bryggan och skuggar ögonen med handen. Solen bränner mitt ljusa skinn. Ljuden runt mig är så välbekanta, trots att det var årtal sedan jag hörde dem senast. Gnisslet. Kluckandet. Måsarnas skrånande. Det luktar saltvatten och tång.

Vid gästbryggan ligger det flera båtar på rad, både segelbåtar och motorbåtar. En Waxholmsbåt lägger till borta vid den stora betongkajen. Vågorna får pontonbryggan att gunga och jag rullar med.

Mitt svarta linne klibbar mot huden och solen glittrar i vattnet. Det är så varmt att till och med vindpustarna bränner. Jag borde ha ställt mig i skuggan istället. Eller valt en annan färg än svart. Kanske borde jag aldrig ha kommit hit.

På håll ser jag båten närma sig, vår barndoms Omega som pappa döpte om till Tarantella istället för Petronella, som den gamla ägaren döpt den till. *Petronella är ju bara för töntigt*, förklarade han, medan han målade över de första bokstäverna och skrev dit nya.

Zackarias står på sidan i sittbrunnen och vinkar med stora rörelser. Jag lyfter tveksamt handen till en hälsning.

Fingrarna trevar efter tableterna i fickan. De lugnar sig när de hittar kartan.

Inom mig ekar Zacks argument i telefon häromdagen. *Du kan inte sitta inne när det är sådant här väder.* Det är första gången vi ses på ett halvår. Under de två och ett halvt år som gått sedan begravningen har vi bara setts vid ett fåtal tillfällen. Varje gång var vi förmodligen lika obekväma båda två. Oförmögna att säga rätt saker till varandra.

Han ser så självklar ut, och jag förstår att medan jag suttit instängd i min lägenhet har han varit här ute i verkligheten och levt livet. Håret är lite för långt och fladdrar i vinden. Det har blekts i solen. Jag slås av att vi ser ännu mer olika ut än vi brukade.

Lintott och Sotlugg. Det var så mamma kallade oss när vi var små. Han ljus. Jag mörk. Hans ögon blå. Mina bruna. När jag i vuxen ålder ser bilder på oss som barn inser jag att jag inte var så mörk som jag trodde. Mitt hår var möjligen cendréfärgat och mina ögon melerade. Det var bara i förhållande till honom jag var mörk.

Allt med mig var i förhållande till honom. Han var alltid referensen. Index. Punkten som det som var jag utgick ifrån. Han var mitten. Jag var bredvid. Han var aldrig min bror, jag var hans syster. Ständigt kom det fram personer och frågade: ”Är det du som är Zacks syster?”

Jo, det var jag. Men vem var jag mer? I dag minns jag knappt. Det känns som att det var en evighet sedan jag var hon jag en gång var. Livet är uppdelat i före och efter. Vem jag är efter det som hände har jag ännu inte tagit reda på.

Mitt hår är lika svart som mitt linne. Jag har färgat det så länge att jag har glömt bort vilken färg det egentligen har. Kanske har jag inte ens någon naturlig hårfärg längre. Märkligt nog har jag fortsatt, genom allt. Varför bryr jag mig om håret när jag struntar i allt annat?

Kanske är mitt svarta hår det enda med mig som förenar mitt före och mitt efter?

När båten glider närmare bryggan ser jag hur Zack vigt hoppar upp på däck och med säkra kliv går fram till fören. På vägen lyfter han med sig ett rep som redan är fastsurrat i en knapen. Han håller i förstaget medan han lutar sig fram över vattnet. När båten är alldeles intill glider han ner på bryggan, vänder sig om och tar emot båten. Han surrar snabbt fast repet.

Det heter inte rep, det heter tamp. Pappas röst inne i mitt huvud.

Det är först då jag inser att jag borde ha hjälpt till och tagit emot båten. Bett honom kasta tampen till mig. Men jag står bara där, passiv bredvid väskan som lutar mot mina smalben. Jag har en plastkasse med matvaror i handen och en flytväst som dinglar från armvecket.

”Tjena Joanna”, säger han, ”skönt att se dig utanför lägenheten.” Han pausar som för att ge min svarsreplik utrymme, men inga ord kommer över mina läppar. Han rynkar pannan, pekar på mina händer. ”Är det där allt du har med dig?”

Hans röst är ljusare än den brukar vara. Kanske anstränger han sig. Han ger mig en tafatt kram med ena armen. Den andra håller fortfarande i båten. Han luktar deodorant och solsvett. Brännan på hans underarmar är djup, det har varit fint väder i veckor redan. Jag ser ner på mina egna bleka ben, påminner mig att smörja dem. Solen reflekteras i vattnet och jag har lätt för att bränna mig.

Huden är inte van. Jag är inte van.

”Jag köpte lite färska grönsaker och frukt. Och så tog jag med några flaskor vin.”

Det sista säger jag lite lagom nonchalant. Så klart dricker man rödvin när man är på semester.

Något pickar inom mig. Det fladdrar och krafisar. Något svart.

”Behöver du hjälp ombord?” frågar Zack.

Några måsar skräner högt över oss. De skapar skuggor över det nästan vita vattnet. Och jag förundras återigen över hur välbekant miljön är. Trots att det var årtal sedan sist. De ljusa båtarna som gnider sig mot varandra. Fendrar som trängs och gnäller när de kommer i kläm. Det klonkande ljudet när fallen slår mot masten. Vågskvalp mot stenarna under träbryggan som knarrande glider fram och tillbaka.

”Nej då, tar du min väska och kassen så går det nog bra.”

Han tar plastpåsen ur min hand. Jag greppar tag i väskan och han tar emot den också. Kvickt trär jag på mig flytvästen och drar mig sedan upp på båten. Den gungar till och jag följer med i rörelsen. Varför tackade jag ja till det här? Jag vet ju med mig att jag har en hatkärlek till havet. Egentligen älskar jag skärgården och båtlivet, och ändå finns den där, respekten för vattnet. Så länge jag kan minnas har jag aldrig tyckt om att hamna under ytan. Havet är något för stort, för vilt, för djupt, för att jag ska vara helt bekväm. Märkligt med tanke på att jag i princip tillbringat varenda barndomssommar i båten eller på vårt lantställe i skärgården.

Jag tappar nästan ena sandalen, och hinner tänka att jag borde ha tagit på mig gypadojorna istället. De ligger i väskan. Får i sista sekund tag i förseglet och hittar balansen.

Det vita plastdäcket är skinande rent. Zack måste ha svabbat ordentligt innan jag kom. En motor brummar någonstans i närheten. Jag tar några vingliga steg, böjer mig ner och håller i mantåget som ramar in båten.

När jag når sittbrunnen drar jag till mig en av de lösa dynorna och sjunker ner. Den är marinblå och har flätade vita rep runt om. De fem vita knapparna är av tyg. Sådana kuddar som finns på alla segelbåtar. Jag sparkar av mig sandalerna och lägger upp benen på toften, men spritter till när fötterna nuddar den. Trät har blivit kokhett i solen.